

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/40 • 19 Ekim 2007 • 50 YKr

Halklara karşı savaş tezkeresi çıktı...

**Savaşa ve
saldırganlığa karşı
mücadeleyi
yükseltelim!**

Düzen cephesinde savaş hali...

**Düzene karşı halkların kardeşliği
cephesinde birleşelim!**

TEKEL'de özelleştirmeye hazırlık
operasyonu...

**TEKEL işçisi zorlu bir mücadeleye
hazırlanmalıdır!**

**İnkâr edilen bir halkın
yazarı: Mehmet Uzun**

İÇİNDEKİLER

Saldırgan gericiliğe karşı devrimci direnişi örelim!... ..	3
Sermaye meclisinden savaş tezkeresi çıktı... Savaş kıskırtıcılığına karşı ‘İşçilerin birliği, halkların kardeşliği’ şiarını yükseltelim!... ..	4
Düzen cephesinde savaş hali.... ..	5
Tezkereye karşı birleşik mücadele çağrısı... ..	6
TEKEL’de özelleştirmeye hazırlık operasyonu...! ..	7
Kirli savaş kampanyası tırmandırılıyor.....	8
Türk Telekom’da 25 bin işçi greve çıktı... ..	9
Telekom işçileriyle grev süreci üzerine konuştuk.....	10
“Telekom işçisi yalnız değildir!”... ..	11
İslamın çocukları emekçilere karşı: “Türk” Telekom grevi.	12
Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadoğlu ile konuştuk.....	13
İşçi ve emekçi eylemlerinden... ..	14-15
Seçimler ve yeni dönem / 6 Reformist solda bunalım ve bölünme (Orta sayfa).....	16-19
Kübra Gül’ün düğünü üzerine.....	20
Pakistan’da seçim mizansenı.....	21
Dünyadan.....	22-23
Avrasya üzerine kavgalar kızışıyor. 24-25	
“Küreselleşme”, sendikasılaştırma ve yoksullaştırma / 2	26-27
Tezkere ve “milli seferberlik”.....	28
İnkâr edilen bir halkın yazarı: Mehmet Uzun.....	29
Etkinliklerden.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/40 ● 19 Ekim 2007

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye meclisi 17 Ekim günü savaş tezkeresini kabul etti. Böylece haftalardır savaş tamamları çalan sermaye düzeninin tüm kişi, kurum ve kuruluşları cepte tezkere savaş ve saldırganlık için hazır kıta beklemektedir. Sermaye devleti bu adımla bir kez daha “kararlılığı”nı ifade etmiş oluyor. Kuşkusuz tezkerenin çıkarılması hemen uygulamaya geçirileceği anlamına gelmiyor. Ancak sermaye meclisinin aldığı bu karar Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımadığının da yeni bir kanıtını oluşturmaktadır. Nitekim düzen cephesinden yansıyanlar bunun gösteriyor. Böyle bir kararın içeride baskı ve terör, dışarıda ise savaş ve saldırganlık demek olacağı açıktır. Bu karar tüm ilerici, devrimci güçlere ve Kürt hareketine karşı pervasız bir saldırının önünü açacaktır. Diğer yandan ise dışarda Güney Kürdistan’a yönelik bir savaş ve saldırganlığın da önü açılmış bulunmaktadır.

Haftalardır düzen partileri, generaller ve medya kanalıyla estirilen şovenist dalga en üst boyuta çıkarılmış bulunuyor. Bu gericici-şoven dalganın kırılması ve bir karşı dalganın oluşturulması ihtiyaçtır. Savaş kıskırtıcılığına karşı “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla sınıf ve kitle mücadelesini yükseltmek tüm ilerici, devrimci güçlerin güncel ve ertelenemez bir görevidir. Bu gericici ve zehirleyici havayı dağıtmanın en etkili yolu sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

T. Haber-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Türk

Sermaye devleti içeride ve dışarıda saldırganlaşıyor!..

Saldırgan gericiliğe karşı devrimci direnişi örelim!

Giderek sıkışan Türk burjuvazisi ve onun sınıf çıkarlarını koruyan düzen bekçileri, Kürt halkı başta olmak üzere bölge halklarını hedef alan saldırgan tutumlarını katılaştırıyorlar. Ermeni soykırımı ile ilgili yasa tasarısı ABD Dış İlişkiler Komisyonu'ndan geçtiği halde, ikinci NATO ordusu namlularını Kürt halkına çevirdi. Irak sınırına yığınak yapan ordu, “karşıdan ateş açıldı” gerekçesiyle 14 Ekim günü Güney Kürdistan’ın bazı köylerini bombaladı.

Ordu-hükümet-muhalefet partileri koalisyonu ve bu güçlerin gerici uzantıları, son günlerde koro halinde “sınırötesi operasyon” yapmaktan söz etmeye başladılar. Çatışmalarda ölen askerlerin cenazelerini propaganda malzemesi yapan egemenler, sermaye medyasının çok yönlü katkılarıyla ırkçı histeriyi kışkırtarak, daha çok kan dökülmesini kaçınılmaz kılan politikalarına meşru zemin yaratmaya çalışıyorlar.

Yarım asırlık tetikçinin “horozlanması”

Sınırötesi operasyon tartışmalarının tozu dumanı ortalığı kaplamadan önce Ankara’daki işbirlikçi takımının gündeminde, Ermeni soykırımı yasa tasarısının ABD yönetimi tarafından kabul edilmesini engelleme çabası vardı. Bu işin kolay olmayacağı Yahudi lobilerinin tutumundan belliydi. Zira bu lobiler, Türk devletinin İsrail’le suç ortaklığı yapması karşılığında sözkonusu tasarıya karşı çıkıyorlardı ya da görüntü öyleydi. Ancak Yahudi lobilerinin tutumu bu yıl farklı oldu. Demek ki, siyonist İsrail’le suç ortaklığı yapmak, Türk egemenlerinin istediği sonucu elde etmelerine yetmedi.

Emperyalist Amerikan rejiminde tasarımı onaylama yönündeki eğilim, Türk egemenlerini kaygılandırıyor. Bundan dolayı işi ifrata varıran rejim sözcüleri, bazı beyanatlarda, tasarı kabul edilirse İncilik Üssü’nün kapatılacağını söylediler. ABD savaş makinesinin komşu halklara saldırılarını gerçekleştirirken işlerinin yüzde 80’ini İncirlik üzerinden yürüttüğünü söyleyen hükümet yetkilileri, üssü kapatma tehdidiyle Washington’daki efendilerini ikna edebileceklerini sanıyorlardı. Oysa sonuç tersi oldu.

Bekleneceği üzere işbirlikçi sermaye iktidarı temsilcileri, tasarının dış ilişkiler komisyonunda kabul edilmesi üzerine oldukça “sert” açıklamalar yaptılar. Hem hükümet hem generaller, kendilerinden beklenmeyecek sözler sarfettiler. Ankara’ya gelen savaş çetesinin temsilcileri ise, yarım asırlık tetikçilerine verdikleri önemin altını çizerek “sükunet” çağrısında bulunmakla yetindiler. Bir kez daha hatırlattılar ki, uşak uşaklığını bilmek zorundadır!

İrkçı-inkarcı politikanın açmazları derinleşiyor

Washington’daki efendileri tarafından burunları sürtilen egemenler, Ermeni soykırımı tasarısının ABD Dış İlişkiler Komisyonu’nda kabulünü hem ırkçı-şoven histeriyi yaymanın, hem de Kürt halkı üzerine

İster doğrudan ABD tetikçiliği adına, ister ABD’nin onayıyla gündeme gelsin... Ankara’daki işbirlikçilerin Kürt halkını hedef alan ırkçı-inkarcı saldırılarına olduğu kadar, diğer komşu halklara yönelecek olası saldırgan tutumlara karşı mücadeleyi yükseltmek ilerici ve devrimci güçlerin sorumluluğundadır. Bu mücadeleyi işçi sınıfı ve emekçilere mal edebilmek için devrimci faaliyetin güvenceye alınması şarttır. Bunu başarabilmek ise, komünist ve devrimci güçlerin zorlu bir döneme girildiğinin bilinciyle hareket etmelerini ve bu zorlu dönemin yüklediği görev ve sorumlulukları üstlenmek için etkin bir tarzda hazırlanmalarını zorunlu kılmaktadır.

çullanmanın olanağı olarak gördüler.

Görünüşe bakılırsa, işbirlikçi takımının “horozlanma” gösterileri devam ediyor. İncirlik Üssü’nü kapatmak boylarını aşan bir iş olduğu için (nitekim Çankaya’dan yapılan açıklamalar, üs kapatma gibi söylemleri dengelemeyi amaçlıyordu) sınır ötesi operasyon tehdidi öne çıkarıldı. Aylardır yapılan askeri yığınağa tezkere eklenerek olay iyice tırmandırıldı.

Kirli savaş döneminde onlarca kez Güney Kürdistan’a saldıran Türk ordusu sınır ötesi operasyon yapmaya hevesli görünse de, işgali altında bulunan bir bölgeye ABD’den izin almadan saldırmanın mümkün olmadığını çok iyi biliyor. Dahası artık generaller de sınırötesi operasyon ile Kürt sorununun çözülmemeyeceğini itiraf ediyor. Örneğin Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral İlker Başbuğ, “24 yıldır bölücü örgüte katılımları engellemekte başarısız olduk” diyerek bu gerçeği teslim ediyor. Amerikancı hükümetin başı Tayyip Erdoğan tarafından yapılan açıklamalardaki “sert” üslup ise kof bir söylemden öte bir değer taşımıyor. Washington’daki şeflerine “deliğe süpüreceklerinize kullanın” mesajı verilen bir başbakanın üslubu “sert” olsa ne olur?

Elbette bu söylemler egemenlerin Kürt halkına duyduğu düşmanlığı yansıtır. Dahası ırkçı-şoven

histeriyi körüklüyor, DTP’nin geriletilmesi için uygun bir atmosfer yaratıyor, ancak ABD’ye rağmen Güney Kürdistan’a saldırmanın hamasi nutuklar atmak kadar kolay olmadığını da gösteriyor.

Gelinen yerde işbirlikçi sermaye iktidarının açmazları daha da derinleşiyor. Zira silah zoruyla Kürt sorununu çözemeyeceğini itiraf eden rejim bekçileri, zorbalık dışında bir çözüm üretme gücü, niyeti ve yeteneğinden yoksundur. Zaten şoven histeriye eşlik eden kaba saldırganlığın altında yatan nedenlerin başında da geleneksel

Sermaye meclisinden savaş tezkeresi çıktı...

Savaş kışkırtıcılığına karşı ‘İşçilerin birliği, halkların kardeşliği’ şiarını yükseltelim!

Tezkere, hükümetin önden taahhüt ettiği üzere, meclis tarafından onaylanmış bulunuyor. 16’sı DTP’li 19 red oyunu, 550 içinde istisna kabul etmek gerektiğine göre tereddütsüz söylemek gerekiyor ki, bu halk düşmanı meclisin bu tezkerayı onaylamaması da beklenmiyordu. Onaylamamak şöyle dursun, tezkere nihayetinde sadece hükümete karar yetkisi verdiği halde, onlar bugün Irak seferine çıkıyor gibi savaş naraları eşliğinde çıkardılar tezkerayı. Hükümetinden muhalefetine tüm düzen partilerinin sözcüleri, halklara karşı olanca kinlerini kustular bu

vesileyle.

"Nefsi müdafaanın olduğu yerde diğer hukuk kuralları geçerliliğini yitirir" vecizesiyle, saldırganlıklarının sınır(sızlık)ını ortaya koyan Tayyip Erdoğan, muhalefet partilerinin ‘terörle mücadelede gevşeklik’ eleştirilerine de yanıt vermiş oluyordu. Irkçılıkta, faşistlikte MHP ve CHP’den geri kalmayacaklarını kanıtlama yarışına girmişçesine, Erdoğan’ın sözlerini hükümet sözcüsü tamamladı, Irak halklarına, özellikle de Kürt halkına yönelik düşmanlıklarını sayıp döktü.

Meclisin şovenizm yarışındaki üç ‘büyük’ partisinden CHP’nin başı Deniz Baykal, bir yandan tezkerenin bir savaş ilanı olmadığını, savaş istemediklerini gevelerken, hemen ardından hükümete tezkerenin gereğinin bir an önce yapılması uyarısında bulunuyor; tezkere oturumunda konuşan CHP sözcüsü Şükrü Elekdağ da, ‘Asimetrik bir mücadelede, hareketin ve dayandığı politikanın ana hedefi, terörü himaye eden devletleri ve mihrakları, terörü destekleyemez hale getirmektir. Bu bakımdan, hedef PKK’dır ama PKK’yi himaye eden Kuzey Irak’taki siyasi otoriteye bu himayenin çok ağır bir bedeli olacağını göstermek gibi bir görevimiz ve sorumluluğumuz vardır’ sözleriyle, saldırı hedefini genişletmeye (sadece PKK’ye değil, Güney Kürdistan halkına karşı da) çağırıyor hükümeti.

Söz konusu olan şovenizm ve savaş kışkırtıcılığı olunca, MHP’nin hiçbirinden geri kalması beklenemez. Kabul oyu verdikleri bir hükümet tezkeresi olduğu halde, her koşulda ordunun yanında ve hizmetinde olduklarını açıklayan MHP sözcüsü Deniz Bölükbaşı; *‘Tezkere metninde Kuzey Irak’taki etnik yapıya hiç değinilmemiş. Daha önce çıkarılan tezkerelerden farklı olarak TSK’ya açıkça yetki verileceği konulmamış. TSK’nın değil, gerekli düzenlemelerin hükümet tarafından yapılacağı söylenmiştir. Türk askeri için kabul edilemez bir durumdur’* sözleriyle, bir yandan güya hükümeti ve tezkerenin içeriğini eleştirirken, diğer yandan kadim görevlerine vurgu yapıyor. Oysa MHP’li faşistlerin her daim ordunun yanında, içinde, emrinde (özellikle de kontrgerillasının hizmetinde) olduğunu unutma imkanı bulunmuyor. Ellerin kanı daha kurumuş değil. Kestikleri başları, burun-kulak koleksiyonlarını unutmak ve unutturmak ne mümkün.

Bu tezkere oylaması sırasında ve öncesinde yapılan konuşmaların da gösterdiği gibi, sermaye meclisi ırkçı, şoven, halk düşmanı, savaş kışkırtıcısı bir topluluktur. Küçük bir istisna dışında, meclisi oluşturan partilerin tümü ve bunların meclisteki vekilleri, seçim sürecinde de şecereleri ortaya döküldüğü gibi, sadece hırsızlık, yolsuzluk gibi adi suçlardan değil, ırkçılık, faşistlik gibi daha vahim suçlardan da sabıkalıdırlar. Düşmanlıkları sadece Kürt halkına karşı değildir. Amerikan Dış İlişkiler Komisyonu’nda Ermeni tasarının oylanması üzerine açıklamalarında da görüldüğü gibi Ermeni halkına da, şimdi tezkere oylaması sürecinde görüldüğü gibi savaşa sürüklenme gayreti nedeniyle Türkiye halklarına da düşmandırlar. Savaş kışkırtıcılığında düşmanlık, aslında bir halka değil tüm insanlığa karşı tezahür etmektedir.

Sermaye meclisi, onu oluşturan düzen partileri ve generaller kanalıyla estirilen bu şoven dalganın kırılması, onların halk düşmanı yüzlerinin teşhiri ve bir karşı dalganın oluşturulmasıyla mümkün olacaktır. Savaş kışkırtıcılığına karşı ‘İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!’ şiarıyla sınıf ve kitle mücadelesini yükseltmek için tüm devrim, sosyalizm ve demokrasi güçleri seferber edilmelidir.

ABD emperyalizmine göbekten bağımlı işbirlikçi uşaklar şovenizmi kışkırtıyor...

Bu bedeli ödeyemezsiniz!

Düzen cephesinden yapılan açıklamalarda demagojinin dozu giderek artıyor. Atılan savaş naraları ve “sert” söylemler, gerçekte kitleleri şovenizmle zehirleme amacı güdüyor.

Erdoğan’ın son açıklamasındaki “bedeli neyse öderiz” ifadelerini de bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor. Kastettiği kuşkusuz Amerika ile ilişkilerin bozulmasıdır. Böylece, “Amerika ne karıştırmış” yalanının değirmenine, Tayyip Erdoğan da kendi eleğiyle su taşımış oluyor.

Savaşın, efendiyle aranın bozulması dışında da ağır ve ödemesi imkansız faturaları var

Düzen cephesinde savaş hali...

Düzene karşı halkların kardeşliği cephesinde birleşelim!

Beytüşşebap'ta 12 köylünün öldürüldüğü olaydan sonra Gabar'da da 13 asker öldü. Bu son olayla birlikte düzen cephesinde zaten yoğunlaşmış bulunan gericilik rüzgarı, tam manasıyla fırtınaya dönüşmüş oldu. Tek merkezden yönetilen ve dalga dalga büyüyen bu gericilik fırtınası, "sınır ötesi operasyon" tezkeresiyle iyice zincirlerinden boşalmış durumda. Bu gerici politikanın medya aracılığıyla etkili bir şekilde işlenen "şehit edebiyatı" ile birlikte toplumun geniş kesimlerine maledildiği de bir gerçek. Öyle ki, histeri boyutlarındaki gerici şoven saldırganlık siyaseti toplumun gözeneklerine girmekte, onu zehirlemekte ve düzen güçlerinin dümenine bağlamaktadır. Şovenizmle sersemletilen yığınlar, seferberlik havasına sokularak istenilen doğrultuya yöneltilmeye çalışılmaktadır.

Olayların gelişme seyri ve bağlantıları ile düzenin ortaya koyduğu refleksler birarada, sürecin baştan itibaren hazırlanmış bir plana bağlı olarak yönetildiğini göstermektedir. Öyle ki, durduk yere gerçekleşen ve PKK açısından hiçbir askeri mantığı olmayan Beytüşşebap olayı ve bu olaya düzenin görülmedik bir tezcanlılık göstererek örgütlü bir politik seferberlikle karşılık vermesi, hemen ardından mevcut seferberlik halini bir adım öteye taşıyacak nitelikte başka bir eylemin gerçekleşmesi ve harekete geçmiş gericilik odaklarının sistemli bir şekilde savaş haline geçmesi, hepsi birarada planlı bir harekete işaret etmektedir.

Sadece bu kadar da değil. Henüz ortada bir şey yokken, Beytüşşebap olayının arifesinde bizzat ordunun başındaki generallerin yaptıkları çıkışlar, tüm bu yaşananlardan sonra çok daha derin anlamlar kazanmıştır. Bu çıkışlarda kullanılan ifadelerle bakıldığında, generallerin, bugün ulaşılan savaş halinin startını o günden vermiş oldukları ayan beyan görülmektedir. Generaller, düzeni bekleyen risk alanlarına dikkat çekerek, kurulu düzeni koruma ve kollama misyonlarının gereğine uygun olarak harekete geçeceklerinin sinyalini vermişler, aynı zamanda son derece net ifadelerle bugün yaşanmakta olan şoven saldırganlığın gerçek hedeflerini ortaya koymuşlardır.

Örneğin ilk çıkışı yapan İlker Başbuğ'un şu sözleri bu çerçevede oldukça dikkate değerdir: *"Irak'ın kuzeyinde meydana gelen gelişmeler ve olabilecek durumlar Türkiye'nin geleceğini ve güvenliğini tehdit edebilecek boyutlara ulaşma yolunda oldukça mesafe almıştır... Irak'*

Tezkereye karşı birleşik mücadele çağrısı...

“Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”

Güney Kürdistan’a operasyona onay veren tezkere Bakanlar Kurulu tarafından onaylandı. Sermaye devleti “sınır ötesi operasyon” a zemin hazırlamak için şovenizmi tirmandırıyor.

Bakanlar Kurulu’nun onayının ardından meclise sunulan “tezkere”ye karşı Türkiyeli ilerici, devrimci, sosyalist, yurtsever güçler “Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarını haykırdılar.

16 Ekim akşamı Taksim Tramvay durağında biraraya gelen BDSP, HÖC, HKM, Devrimci Hareket, EHP, ÖMP, ESP, TÖP, SODAP, DTP, SDP, Anarşist Komünist İnisiyatif, Teori ve Politika, Umut Kooperatifi, DİP Girişimi bileşenleri “Tezkereye hayır!” pankartı arkasında toplantılar.

Bileşenler adına yapılan açıklamada, Kürt halkı üzerinde estirilen terör dalgasına, düzenin uyguladığı imha ve inkar siyasetine dikkat çekildi. *“İrkçi, kafatasçı burjuva partileri ve sivil faşist uzantıları aracılığıyla Kürtlere karşı linç girişimleri örgütleniyor, provokasyonlar devreye sokuluyor. Asker cenazeleri üzerinden siyaset yapan generaller, ‘teröre’ destek verenler adı altında sürekli Kürt halkını hedef gösteriyor”* denildi. Düzenin Kürt sorunu konusundaki yalanları teşhir edildi.

Açıklamada, *“Kürt halkının özgürlüğü ve kurtuluşu kendi ellerindedir. Kürt halkı ancak ve ancak kendi yürüttüğü özgürlük mücadelesi ile ulusal haklarını elde edebilir. Bunun dışındaki tüm çözümler*

ulusal demokratik taleplerin kazanımına götürmeyecektir” sözleriyle Kürt halkının kurtuluşunun kendi yürüttüğü mücadelede olduğunun altı çizildi. Kürt ve Türk halklarına ortak mücadele çağrısı yapıldı.

“Tezkereye hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Tezkereye hayır!”, “İrkçılığa, şovenizme hayır!”, “Katil AKP, işbirlikçi MGK!” sloganlarının atıldığı eyleme Eğitim Sen 3 No’lu Şube, Köz ve Kaldıraç da destek verdi.

Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana’da tezkere protestosu

16 Ekim günü Adana’da biraraya gelen kurumlar

Güney Kürdistan’a yönelik operasyona onay veren tezkereyi protesto etmek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Saat 13.30’da İHD Adana Şubesi’nin binası önünde biraraya gelen kurumlar adına basın metnini İHD Başkanı Ethem Açıklan okudu. Son dönemde başta Kürt halkı ve DTP olmak üzere birçok demokratik kitle örgütüne yönelik saldırıların arttığı, birçok kişinin tutuklanarak cezaevlerine konulduğu vurgulandı. Bakanlar Kurulu’ndan geçirilen tezkerenin bu saldırıları daha da boyutlandırmaktan ve şovenizmi tirmandırmaktan başka bir işe yaramayacağı belirtildi.

BDSP, ÇHKM, Alinteri, ESP, İHD, EMEP, DTP, ÖDP ve TUHAY-DER tarafından gerçekleştirilen basın açıklaması, halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi için şovenizme karşı mücadele çağrısıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak/Adana

“Barış için savaşacağız!”

İstanbul Halkevleri 17 Ekim günü tezkereyi protesto etti. Galatasaray Postanesi önünde saat 12:30’da basın açıklaması gerçekleştirdi. “Savaş tezkeresi değil barış tezkeresi istiyoruz!”, “Halkların katili ABD, işbirlikçi AKP!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” dövizlerinin açıldığı eyleme 40 kişi katıldı.

Eylem boyunca “Barış için savaşacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” “Katil ABD, işbirlikçi AKP!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TKP: “Tezkereye hayır!”

TKP, 17 Ekim günü Beyoğlu ilçe binası önünde tezkere karşıtı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Tezkereye hayır!”, “Tezkere ABD planlarının bir parçası olmaktır!”, “Tezkereye hayır, NATO’dan çıkılmasına evet!”, “Tezkereye hayır, İncirlik Üssü’nün kapatılmasına evet!”, “Tezkereye hayır, halkların kardeşliğine evet!” ve “Tezkereye hayır, bağımsızlığa evet!” dö

TEKEL’de özelleştirmeye hazırlık operasyonu...

TEKEL işçisi zorlu bir mücadeleye hazırlanmalıdır!

TEKEL, uzunca bir dönemdir sermayenin özelleştirme planlarının bir parçası durumunda. Geçtiğimiz yıllarda TEKEL parçalara ayrıldı ve bunların bazıları özelleştirme adı altında sermayenin yağmasına açıldı. Geriye sigara fabrikaları ve bazı tütün işleme tesisleri kaldı. Bunların da özelleştirilmesi düşünülüyor. Hatta geçmiş yıllardaki planlardan farklı olarak, özelleştirme kapsamındaki, İstanbul, Samsun, Tokat, Adana, Bitlis ve Malatya sigara fabrikalarının içinde bulundukları arazilerle birlikte toptan satışı öngörülüyor.

TEKEL sigara fabrikalarının özelleştirilmesine ilişkin planlar önceki AKP hükümeti döneminde de uygulanmak istenmişti. Özellikle Adana Sigara Fabrikası’nda ortaya konulan direniş ve başka bazı nedenler AKP hükümetine bu konuda geri adım attırmış ve özelleştirme planları bir süreliğine askıya alınmıştı. Fakat TEKEL’in özelleştirilmesinden tamamen vazgeçilmediği, bu konunun er ya da geç yeniden gündeme geleceği herkes tarafından bilinmekteydi.

Tekel özelleştirmesi için ön yoklamalar

Eylül ayının ortalarından bu yana gazete ve televizyonlarda TEKEL’in özelleştirilmesine dair haberlerin yeniden yoğunlaşmaya başladığı biliniyor. Özet olarak bu haberlerde, TEKEL’e bağlı sigara fabrikaları için Ekim ayında yeniden ihaleye çıkılacağı, bunun için tüm hazırlıkların tamamlandığı bilgisi yer alıyor. Öte yandan gene basında, uluslararası tütün ve sigara tekellerinin TEKEL özelleştirmesi ile ilgili görüş ve açıklamalarına sıklıkla yer verildiği gözleniyor.

İlk bakışta bu haberlerde bir anormallik olmadığı sanılabilir. Fakat bu haberler, gerek hükümetin, gerekse özelleştirmeye ilgili devlet kurumlarının önümüzdeki yakın sürece dair plan ve açıklamaları ile birlikte ele alındığında, işin içinde bir gariplik olduğu seziliyor. Çünkü hem hükümetin hem de özelleştirmeye ilgili kurumların plan ve açıklamalarında, TEKEL sigara fabrikaları için yakın bir zaman içinde ihaleye çıkılacağına dair tek bir satıra dahi rastlamak mümkün değil. Kısacası basında yer alan TEKEL’le ilgili “Ekim’de açılacak özelleştirme ihalesi” eksenli haberlerin somut bir dayanağı bulunmuyor.

Dolayısıyla, ortada somut bir dayanak olmamasına rağmen ajanslar tarafından bu yönlü haberlerin geçilmesi ve bu haberlerin hemen bütün gazete ve televiz

Kirli savaş kampanyası tirmandırılıyor...

Toplumun değerlerini şovenizm pisliğine buluyorlar!

Sermaye düzeni bir kez daha açmazlarını şovenizmi tirmandırarak, kafatasçılığı meşrulaştırarak çözmenin hesabı içerisinde. Genelkurmay muhtıralarından bu yana, seçim meydanları, meclis kürsüsü vb. her türlü arena bu kirli hesaplar doğrultusunda toplumu terörize etmenin bir aracına dönüştürülmüş durumda. Geçmişten bu yana tekrarlanıp duran senaryolar bir kez daha sahnede. Toplum yine “kahramanlar” ve “katiller” ya da “vatanseverler” ve “bölücüler” olarak ikiye bölünmeye çalışılıyor.

Sermaye düzeni cephesinden geliştirilen saldırı çok yönlü yürütülüyor. Bir yandan diplomasi adı verilen kirli savaş ve sömürü pazarlıkları sürdürülürken, diğer yandan şimşek hızıyla tezkere mecliste onaylanıyor. Ancak asıl saldırı bir kez daha toplumun insanlık bilincini, kardeşlik ve dayanışma duygularını hedef alıyor!

Sermaye düzeninin kirli savaş pazarlıklarını bu kadar uluorta yürütmesinin, tezkere tartışmalarında sergilediği kudurganlığın, her türlü muhalif sesi “terörist” etiketi yapıştırarak devlet terörü ile ezmeye çalışmasının gerisinde, toplumsal bilinci hedef alan saldırının bugün ulaştığı düzey yatıyor. Bundan sonra atılacak adımlar da büyük ölçüde topluma serpiştirilen şoven tohumların tutup tutmayacağına bağlı. Bu yüzden de sermaye düzeni cephesinden eldeki bütün silahlar devreye sokulmuş durumda. Elbette bu çerçevede düzenin belki de en profesyonel ordusu olan burjuva medya, koluna kapitalist patronları, sözde sanatçı takımını ve hatta futbolcuları takarak sahneye çıkıyor!

Yazılı basının mürekkebi kan kokuyor!

Resmi ağızlardan 13 askerin öldüğünün açıklanması ile beraber sermaye düzeninin bütün kurumlarına bir mesaj verilmiş oldu: “Saldırıyı şiddetlendiriyoruz!” Zira saldırı bir dönemdir sürdürülmekteydi. Kürt burjuvazisinin DTP’li milletvekilleri aracılığıyla sürdürdüğü düzenle bütünleşme çabalarının karşılıksız kalması, özellikle Kürt hareketinin siyasal temsilcilerini hedef alan bir tarzda yürütülen hukuk terörü bu saldırıların birer parçasıydı. Emperyalizmle kurulan ilişkiler çerçevesinde yaşanan sık

Türk Telekom'da 25 bin işçi greve çıktı...

“Bu işyerinde grev var!”

TİS’lerde anlaşma sağlanamaması üzerine 16 Ekim günü Türkiye’nin dört bir yanında 25 bin 680 Telekom işçisi greve çıktı.

Türk Haber-İş Sendikası, Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde saat 08.00’de grev kararını asarak greve başladı.

“Bu işyerinde grev var!/Türk Haber-İş” pankartlarının yer aldığı Genel Müdürlük önünde ilk olarak Haber-İş 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu 200 işçiye seslendi.

Dokuyucu, “Grevimiz devam ediyor, grevimiz boyunca telefon, bankalar, post makinaları ve birçok alanda hayat duracak. Onların çalışması demek bizim ekmeğimizin küçülmesi demektir. Şu an içeride polis bekliyor, bizse dışarıda, Emniyet Müdürlüğü’nü burada protesto ediyoruz. Biz burada kararlılığımızı göstermek zorundayız” dedi.

Daha sonra dayanışmaya gelen Türk-İş 1. Bölge Temsilci Faruk Büyükkucak bir konuşma yaptı. Büyükkucak, “Bu grev, Haber-İş Sendikası’nın blöfü olarak görüldü. Buraya grev kararı asıldıktan sonra gerçeği gördüler. İstanbul’da işçi sınıfı dostları bu grev bitene kadar sizlerin yanında olacaklar. Biz işverenleri sağduyuya çağırıyoruz. Bu grevi masabaşında bitirelim. Yok ‘zitlaşmaya gideceğiz’ diyorsanız, Telekom işçisinin gücünü de göreceksiniz. Telekom işçisi sonuna kadar giderek kazanacaktır” dedi.

Daha sonra Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın bir konuşma yaparak şunları söyledi: “Bu grev yalnız Telekom işçisinin grevi değil, tüm işçi sınıfının grevidir. Onlar saldırı programlarına her alanda devam ederek özelleştiriyorlar. Telekom greviyle yalnız buradaki sermayeye değil, uluslararası sermayeye karşı da mücadele etmemiz gerekiyor. Bu grev Türkiye işçi sınıfının. Bu grevin sonuçlanması için onur grevi olacaktır. Bu grev demokrasi güçlerinin onurudur. Bu grev sonuçlanana kadar elimizden geleni yapacağız. Bu grevi İstanbul’da duyurabilmek için Türk-İş 1. Bölge Temsilci Faruk Büyükkucak’la beraber bir koordinasyon merkezi kuracağız.”

Son olarak Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mec

Telekom işçileriyle grev süreci üzerine konuştuk...

“Grevimize destek bekliyoruz!”

- Grev sürecine nasıl gelindi? Talepleriniz hakkında bilgi verir misiniz?

Hüseyin Kepçe (Haber-İş Sendikası Acıbadem İşyeri Baştemsilcisi): Bizim amacımız normal şartlar altında greve çıkmak değildi. Eşit şartlar altında çalışmak, aynı işi yapan ve aynı statüde olan kapsam içi ve kapsam dışı personel arasındaki ücret dengesizliğinin giderilmesiydi. Fakat işveren bu talebe bir türlü yanaşmak istemedi. Bunu dışında önemli maddelerimizden birisi de kapsam alanı, esnek çalışma dayatması. Bunu kabul etmemiz mümkün değildi. Bir de ikramiyelerimizin kesilme durumu vardı. 112 günlük ikramiyelerimiz 52 güne indirilmek isteniyordu. Biz de sendika olarak 120 gün ikramiye talep ettik. Grev bizim için en son kullanılacak yöntemdi. Bugün de bu şekilde devam ediyoruz.

Bu işyeri bizim. İşyerimize de, ekmeğimize de sahip çıkıyoruz. Bundan ödün vermiyoruz. Çünkü biz kazandırıyoruz. Kazandırdığımızdan da payımızı almak istiyoruz. Biz yüzdelik olarak işverenden zam da talep etmedik.

Tüm kamuoyundan, tüm sendikalardan, emek örgütlerinden destek bekliyoruz.

Asiye Arslan (Haber-İş Sendikası Acıbadem Telekom Müdürlüğü İşyeri Temsilcisi): Biz tabii ki böyle olmasından yana değildik. Çünkü ben 20 yıldır bu kuruma emek verdim. Biz sadece insan gibi yaşamak adına buradayız. Geleceğimiz adına, Türk Telekom adına, Türkiye adına buradayız ve herkesin buna saygı duymasını istiyoruz. Bizim kimsenin ekmeğinde gözümüz yok. İstedığımız şeyler belli. Genel Başkanımız da bu konuda açıklama yapmıştır. Mücadelemiz taleplerimiz karşılanıncaya kadar devam edecek. Taleplerimiz bizlere verilen 112 günlük ikramiye hakkımızın 120 güne çıkarılmasıdır. İş kapsamının düzeltilmesini, hafta sonu çalışma saatlerinin ayarlanmasını ve aynı işi yapan çalışanlar arasındaki ücret dengesizliğinin ortadan kaldırılmasını istiyoruz. Biz kapsam içi veya dışı personel ayrımı yapmıyoruz. Bu süreçte sendikamızın yanındayız ve tüm emek örgütlerinin grevimize destek vermesini istiyoruz.

“Telekom işçisi yalnız değildir!”

İstanbul’da coşkulu ve kitlesel eylem

17 Ekim günü T. Haber-İş Sendikası’nda örgütlü Telekom işçilerinin grevine kitle örgütlerinden ve sendikalardan destek geldi.

Sabah saatlerinde Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde yapılan eylem kitlesel ve coşkulu geçti. Eyleme birçok sendika yöneticisi ve üyesi katıldı.

Öğleden sonra ise sınıf dayanışması Acıbadem Türk Telekom İl Müdürlüğü önündeydi. Yol-İş 1 No’lu Şube, Tez Koop-İş 1 No’lu Şube, Harb-İş Sendikası, Tek Gıda-İş, Deri-İş Genel Merkezi, Tümtis, Petrol-İş’in destek verdiği eyleme Tekel işçileri de katıldılar. DİSK’e bağlı sendikalar içinde Genel-İş Sendikası 3 No’lu Bölge ve bağlı şubelerin yönetici ve temsilcileri de Acıbadem’deki eylemde yerlerini aldılar.

Haber-İş temsilcilerinin süreç hakkında bilgilendirme yaptığı eylemde, Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak yaptığı konuşmada Telekom işçilerinin grevini selamladı. Telekom patronunun grevin başlamasının ardından ileri sürdüğü “sabotaj” iddialarını yanıtladı. Ortaya atılan iddiaların doğru olmadığını söyleyerek grev sürecinde Telekom işçisinin maddi ve manevi hiçbir sorun yaşamayacağını belirtti.

Eylemde söz alan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, Telekom grevinin Türkiye işçi sınıfının grevi

olduğunu, grev sürecine sadece sözle değil pratik olarak da destek verilmesi gerektiğini vurguladı. Servi, Hava-İş’in toplu sözleşme sürecindeki kararlı tutumunu Telekom işçisinin gösterdiğini ve göstermeye de devam edeceğini ifade etti. Grevin bayram havasında geçmesini temenni etti.

Haber-İş 1

İslamın çocukları emekçilere karşı: “Türk” Telekom grevi

Yüksel Akkaya

THY’deki toplu pazarlık sürecinde İslami cenahın keskin demokrat gazeteleri olan *Zaman* ve *Yeni Şafak* üzerinden bir değerlendirme yapmış ve cüretkar bir kavram ileri sürmüştük: “İslami faşizm”. Kuşkusuz, bu kavramı uydurmak için sadece bu olaya, olguya bakmamıştık. O yazıda değinmediğimiz başka verileri de değerlendirmiştik. Ki, bunlardan biri bizim doktora öğrenciliğimiz sırasında hazırlamış olduğumuz “İslamda İşçi-İşveren İlişkileri” konulu sunuştur. Kuran-ı Kerim’den İslami cenahın mümtaz adamı Hayrettin Karaman ve Cemalettin Kaplan’ın (evet, Almanya’daki hızlı İslamcı Metin Kaplan’ın babası) mesele ile ilgili yazdıklarına bakmıştık. Şimdi “Türk” Telekom grevi üzerinden baktığımızda gözden kaçırdığımız bir şeyin olduğunu farkettilik. Biz islamın, liberal solcularımız ile liberal olmayan aymaz solcularımızın mücadelelerini pek haklı buldukları İslamcıların ne yaman emek düşmanı olduklarını sadece yazan, çizen kesimi üzerinden tartışmıştık. Eksik iş yapmışız. Bir de, bugün AKP’ye oy veren yüzde 47’lik “halk” üzerinden tartışmak lazımmiş. Bu da bizim ayıbımız, gözden kaçırmışız işte! Özur dileriz.

İslamın yazar-çizerleri epeyce yol aldıklarını bize “22 Temmuz Seçim Zaferi” ile göstermişlerdi. Liberal solcuların önce sevinçle, sonra bazı uygulamalar ve “yapmamalar” üzerinden mızımızlandıkları seçim sonrası sürecin bizce en önemli turnusol kağıdı islamın çocuklarının emekçiler karşısındaki tutumudur. *Hürriyet* ve türevi gazeteler ile islamın çocuklarının gazeteleri olan *Yeni Şafak*, *Zaman* ve *Bugün* üzerinden karşılaştırmalı olarak bakıldığında durum daha çarpıcı olarak ortaya çıkıyor. İslamın çocuklarının hak ve hakkaniyet adına *Hürriyet* ve türevi gazetelerden daha çok “Türk” Telekom grevinin sahiplenmeleri beklenirdi. Oysa gerçek tam tersi olmuştur. İslamın çocukları hak ve hakkaniyeti “unutarak” sermayenin en kadar has çocukları olduklarını bize göstermiş bulunmaktadır.

İslamın okumuş-yazmış çocukları habercilik açısından <

Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu ile konuştuk...

“Herkesi tersane işçileriyle dayanışmaya çağırıyoruz!”

- Tersaneler yoğun sömürünün ve ağır çalışma koşullarının olduğu bir alan. Çalışma koşullarından biraz bahseder misiniz?

Zeynel Nihadioğlu: Peşpeşe ölümlerin yaşandığı, sigortasız çalışmanın ve ücret gasplarının yaygın olduğu, en “muteber” tersanelerin dahi kaçak işçi çalıştırdığı ve sosyal yaşam alanlarının sağlığı tehdit ettiği tam bir sömürü cehennemi. Bu dönem 13 günde 5 işçinin ölümünden dolayı iş cinayetleri ön plana çıkmış durumda. Tersane kapısından girer girmez ölüm riski başlıyor. Gemiye çıktığınızda tırmandığınız merdivenden tutun da çalıştığınız makine dairesine, davlumbota, ambarlara kadar tam bir ölüm labirenti... Birbirlerine dolanmış onlarca elektrik kablosu, tepemizden vızır vızır vinçlerle geçen ağır yükler, dibdibe çalışmanın getirdiği tehlikeler, tüplerle ilgili yeterli önlemlerin alınmaması... Sonuç olarak 15 yıl içerisinde 68 ölü. Ve bu ölümlerden sorumlu olan tersane patronları, taşeronlar ve patronların derneği **GİSBİR** bugüne kadar iş güvenliği ve iş sağlığı tedbirlerinin alınması için bir tek adım dahi atmadı. Bugün tersaneleri neredeyse mezarlığa çevirmiş durumdalar.

- Tersane İşçilerinin örgütlülük düzeyi nedir?

Tersane işçilerinin güçlü bir mücadele tarihi var aslında. Ancak o dönemin sınıf hareketine bağlı olarak gelişen bir süreç. Camialtı, Haliç ve İstinye bölgesinde tersane işçilerinin birleşik, kitlesel ve militan direnişleri var. Sermaye güçlerinin o görkemli direnişe vahşi bir saldırısı da var. Ancak sonraki dönemlerde sınıf hareketindeki durgunluk tersane işçilerine de yansımış durumda. Tabii bir diğer sorun havzada bulunan ve sayısı 2 bine varan taşeron şirketler. Taşeron şirketler, sınıfı bölmede, parçalamada, aynı sorunları yaşayan işçileri birbirinden yalıtarak yabancılaştırmada bir diğer etken. Birçok taşeronda ücret gaspı yaşanıyor. Yer yer **Tersane İşçileri Birliği** öncülüğünde direnişler de gerçekleşiyor. Ancak bu aşamada bu direnişler birleşik bir karakter taşıyor. Ya da bir taşeronda yaşanan bir sorun karşısında diğer taşeron işçilerinden bir tepki gelişemeyebiliyor. Sorunun ortaklığı, dolayısıyla çözümün de ortak olması bilinci yeterince güçlü

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

KESK Adana

Emekli-Sen

Sözleşmeli öğretmenler Ankara

Emekli-Sen: “Mücadeleye devam!”

Emekli-Sen kapatılma davasına karşı çeşitli eylemler düzenledikten sonra, Ankara yürüyüşüyle duruşma sürecine müdahil oldu. 9 Ekim günü Ankara 17. Asliye Hukuk Mahkemesi’nde görülen davada Emekli-Sen’in kapatılmasına karar verildi.

Daha önceki davada İçişleri Bakanlığı avukatı davaya katılmadığı için dava düşmüştü. Ancak daha sonra avukatın mazeret bildirerek davanın yeniden görülmesini talep etmesi üzerine, dava 9 Ekim’e ertelenmişti. Emekli-Sen üyeleri dava sonucunu Adliye önünde öğrendiler.

Emekli-Sen’in kapatılmasıyla ilgili 17 Ekim günü eylem yapan emekliler haklı ve meşru mücadelelerine devam edeceklerini açıkladılar. Emekli-Sen üyeleri sendika hakkında verilen kapatma kararının ardından yüzüzlükte sınır tanımayan AKP Genel Merkezi’nin Emekli-Sen’e gönderdiği bayram tebrik kartını yaptıkları eylemle iade ettiler.

Türk-İş adına bir konuşma yapıldı. Tek Gıda-İş ve Petrol-İş Aliağa Şubesi adına yapılan konuşmalarla devam eden eylemde sık sık, “Direne direne kazanacağız!”, “Kahrolsun işçi düşmanları!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Sefalet ücretine son!”

Eğitim-Sen 6 No’lu Şube, üniversitelerin ticarileştirilmeye çalışıldığı yeni bir eğitim-öğretim yılına eylemle girdi. Emekçiler 4 Ekim günü saat 12:30’da İÜ Merkez Kampüs önünde toplanarak “Sefalet ücretine son!” pankartı açtılar.

Yapılan açıklamada, 25 yıldır devletin, üniversitelerin iktidardan ve piyasalardan özerk olmasına izin vermediği vurgulandı. Bilimsel, özerk ve demokratik bir üniversitenin olmadığı bir yerde üniversitelerin sadece meslek diploması veren kurumlar haline geleceğine dikkat çekilerek, Eğitim-Sen olarak üniversitelerin meslek okullarına dönüştürülmesine izin verilmeyecekleri söylendi. Eylemde “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimdir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

KESK Adana Şubeler Platformu’ndan yürüyüş!

KESK Adana Şubeler Platformu, 5 Ekim günü “İnsanca bir yaşam ve grevli-toplusözleşmeli sendika!” şiarıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eğitim-Sen Adana Şube binası önünde başlayan yürüyüşte emekçiler “KESK Adana Şubeler Platformu” ve “İnsanca yaşam, TİS ve grev hakkı, çalışma yaşamının demokratikleştirilmesi, insanca yaşanacak bir ücret, sağlık ve eğitim için, yeterli bütçe için alanlardayız!” pankartları arkasında biraraya geldiler. Atatürk Caddesi’nin bir kısmı trafiğe kapatılarak yürüyüşe geçildi. Uğur Mumcu Meydanı’nda yapılan açıklamanın ardından 3 Kasım’da Ankara’da yapılacak olan merkezi mitinge katılım çağrısı yapıldı. 200’ü aşkın emekçinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Eylemde Sosyalist Kamu Emekçileri, Kamu Emekçileri Bülteni’nin son sayısını dağıttılar.

Seçimler ve yeni dönem / 6

Reformist solda bu

22 Temmuz seçimleri ve sol hareket

Seçim sonuçlarından hareketle sol hareket üzerine bir değerlendirme yapmanın bugünkü koşullarda gerçekte fazlaca bir anlamı yoktur. Halen kitlesel bir etki alanından ve dolayısıyla da sözüedilebilir bir seçmen desteğinden yoksun durumdaki bir sol hareket için seçimler, hele de devrimci olmak iddiası taşınıyorsa, etkin bir siyasal çalışma ile kitlelerin bilincini, örgütlenmesini ve eylemini geliştirmek için özel bir fırsat olmaktan öte herhangi bir anlam taşımaz. Bu ise seçimlerin sonuçlarıyla değil fakat bütün bir ön süreciyle ilgilidir. Aslolan bu süreç içinde izlenen politika ve bu politika doğrultusunda ortaya konulan pratik çabadır.

İzlenen politikalar üzerinde seçimi önceleyen süreçte durmuş bulunuyoruz. (Bkz., *Seçimler, Sol Hareket ve Devrimci Sınıf Çizgisi, Ekim*, sayı: 247, Haziran 2007). Parlamentarizmi artık açık bir kimlik haline getirmiş bulunan reformist solun büyük bir bölümü, önceki iki seçimde olduğu gibi 22 Temmuz seçimlerinde de, soruna Kürt hareketinin oy potansiyeli üzerinden bakmanın ve bunu kendi parlamenter hayallerine dayanak yapmanın ötesine gidemedi. Bu çizgide hareket edenler böylece bir kez daha seçimlere ilişkin bağımsız bir politik çizgiden ve çalışmadan yoksun kaldılar. Politikayı doğal olarak oyları üzerine hesap yapılan Kürt hareketi belirlemekte, reformist sola da buna uyum sağlamak düşmektedir. İlgili çevrelerin 3 Kasım'dan beri standart davranışı budur. Son seçimlerde bunu bir kez daha bütün açıklığı ile görmüş olduk.

Seçim dönemini kaplayan temelsiz parlamenter heyecan dışında bu politikanın reformist sola kazandırdığı şey de yok aslında. Dahası birbirini izleyen hayal kırıklıkları nedeniyle geline yerde ödeteceği siyasal fatura bile var. Fakat buna rağmen bu çevreler halen bu çizgiden ayrılamıyorlar. Zira parlamentarizm artık onların yeni siyaset alanıdır ve bu alanda ise Kürt hareketinin oyları üzerine hesaplar yapmaktan başkaca bir seçenekleri yok. Yine de bu kısır ve kişilikten yoksun politika, son seçimler döneminde ÖDP ve SDP'de yolaçtığı sorunlar üzerinden de izlenebileceği gibi, reformist solda bir bunalım etkeni haline gelmiş olduğunun ilk işaretlerini vermiş bulunmaktadır. Üstelik bu iki partiden ilki Genel Başkanını, ikincisi ise "Onursal Genel Başkanı"nı son seçimlerde parlamentoya sokmak olanağı bulduğu halde. Başka güçlerin sırtından siyasetin yarattığı akıbet iç parçalanma ve çözülme olmaktadır.

Yarattığı bu türden sorunlara ve sonuçlara rağmen Kürt hareketi eksenli bu kuyrukçu parlamentarist politika sürecek gibi de görünmektedir. 22 Temmuz seçimlerinin hemen ardından yoğunlaşan "çatı partisi" tartışmaları bunun ifadesidir. Büyük iddialar eşliğinde yaratılan liberal çatılar bir bir çatırdarken bu yeni "çatı partisi" hazırlığı garip gelebilir, ama değil; bu tasarı bir kez daha tümüyle seçimlere, buna dayalı bir politik yaşam hesabına yöneliktir. Reformist solun bu kesimi

şimdiden birbuçuk yıl sonrasının yerel seçimlerine kendini odaklamış bulunuyor ve buna bu sefer de işte bu "çatı partisi" oluşumu üzerinden katılmaya hazırlanıyor.

Bir seçimin ardından tüm tartışma ve hazırlıklarını bir sonraki seçime odaklamak, tipik parlamentarist davranış tarzıdır. Reformist solda zaman artık seçim dönemlerine göre akmakta, planlar buna göre yapılmakta, politikalar buna göre saptanmaktadır. Düşünülen "çatı partisi" oluşumu da, halen onun en hararetli savunusunu EMEP ile SDP'nin merkez kanadı yapıyor olsa da, gerçekte bir kez daha Kürt hareketinin yeni bir politik açılım hazırlığıdır. Söylemiş bulunuyoruz; bunun böyle olması tümüyle anlaşılır bir durumdur, zira reformist solun parlamenter hayallerinin eksenli Kürt hareketinin oy potansiyelidir. Böyle olunca, seçime yönelik konularda kendini onun politikalarına endekslemek, bu hayallerle hareket eden, kendine artık bu alanda bir siyasal varlık ve yaşam alanı arayanlar payına zorunlu bir davranış çizgisidir.

Reformist kesimden bu politikanın dışında kalanlar da var kuşkusuz. Bu seçimler için ÖDP'nin bir kanadının, son birkaç seçimden beri ise TKP'nin tutumu bu oldu. ÖDP'nin bir kanadının tutumunun gerisinde yatan nedenler üzerinde ÖDP'deki iç bunalımı ele alırken duracağız. TKP'ye gelince, tüm varlığı ile reformizm/parlamentarizm alanında yer alan bu partinin reformist blokun parlamentarist eksenli birliklerinin dışında kalması hiç de devrimci ilkelere değil, fakat hemen tümüyle izlemekte olduğu milliyetçi çizgiye ilişkin bir sorundur. Beynini ve omurgasını kent küçük-burjuvazisinin iyi halli kesimlerinin tuttuğu TKP, yakın geçmişin reformist geleneğinin en kötü yönlerini günümüze taşıyan ve bunu Kürt sorunu konusunda gitgide daha kaba biçimler alan sosyal-şoven bir tutum üzerinden de gösteren bir partidir. Seçimlerde sergilenen ayrı duruş, büyük ölçüde bu sosyal-şoven yaklaşımın bir gereği olarak Kürt hareketinden uzak durma tercihinin bir sonucudur. TKP'de bu tutum 28 Şubat'tan beri özellikle belirgin bir hal almıştır ve o günden bugüne de sürekli derinleşmektedir.

Birçok durumda fakat özellikle de seçimler döneminde reformist solla birlikte hareket etmeye özel bir eğilim gösteren, son üç seçim döneminde bunu çok kaba tutarsızlıklar halinde sergilemiş de bulunan ESP'nin tutumu da politik özü bakımından reformist cepheden

Bunalım ve bölünme

vardır, seçim dönemi ve politikaları bunun bir bunalım halinde patlak vermesine yalnızca vesile olmuştur.

Her iki partide bu gelişmelerin kendine özgü skandallar biçiminde dışa vurması, liberal solun yaşadığı tasfiyeci çürümenin yeni bir göstergesi sayılmalıdır. ÖDP'deki skandal gelişme, parti genel başkanının salt koltuk uğruna, kongreden sonraki en yetkili organ olan Parti Meclisi'nin açık iradesini çiğneyerek partiyi terkedip gitmesidir. Genel Başkan Ufuk Uras'ın meclise girmek üzere partiden bu açık firarı, ÖDP'deki bunalımın tüm boyutlarıyla kamuoyuna yansımaya vesile olmuştur.

SDP bünyesinde ve bu partinin onda dokuzu demek olan Kurtuluş grubu içindeki bölünme ise, bizzat taraflar tarafından dışarıya "cinsel taciz olayı" üzerinden yansıtıldı. Yaşananların ve bölünmenin gerçek nedeni elbette bu değil, ama vesilesi tamı tamına bu türden bir skandal ve bu da bir başka çürüme emaresi. Tekil bir "cinsel taciz iddiası"nın bir partideki görüş ayrılıklarının bölünmeyle sonuçlanmasına vesile olmasını başka türlü nitelemek olanağı yazık ki yok. Konuya halen yabancı olanlara tuhaf gelecek bu durum hakkında bölünmenin taraflarından biri şunları söylemektedir:

"Aylardır içine sürüklendiğimiz kriz, bu krizin bizi karşı karşıya bıraktığı örgütsel likidasyon ve nihai bölünme, tüm bu süre zarfında bir kesim tarafından cinsel taciz karşısında farklı duruşlar sergilenmesi olarak anlatılageldi. Bizler ise sürecin bu şekilde okunmasının gerçekliği yansıtmadığını çeşitli

zeminlerde birçok kez dile getirdik. Ancak yine bu süreçte, cinsel taciz konusuna yaklaşımlarımızda da farklılık olduğunu görmüş ve bu konuyu kongre/konferans süreçlerinde sağlıklı bir biçimde tartışma gerekliliğini tespit etmiş olduk. Bu gereklilik çerçevesinde cinsel taciz konusuna bakışımızı bütünlüklü bir perspektif halinde ortaya koyma ve tartışmaya açma ihtiyacı hissediyoruz..."

genel başkan olarak yeniden onurlandırmak yoluyla yapmıştır. Partiden kovulacak adamı tutup yeniden partinin başına geçirmiştir.

“Parti olmayan parti”nin bugün olduğu yer işte budur.

ÖDP’deki sorunların seçim taktiğinden ve bunun yolaştığı örgütsel paralizasyondan öteye boyutlarına gelince. “*ÖDP’ye Sahip Çıkmak Zamanı*” başlıklı ve 1250 imzalı bir bildirinin bu konudaki iddiası şudur:

“Bugün ÖDP dışında özellikle CHP’nin sağ / milliyetçi bir çizgiye savrulması karşısında solda ciddi bir boşluğun doğduğu bilinmektedir. Ancak, bu boşluğu doldurma adına ÖDP’nin tabanı ve yetkili organları dışında tepeden inme emrivakilerle AB/Türkiye projesini temel alan sol liberal bir yönelime sürüklenmesine izin verilemez. Böyle bir yönelim ‘solda yenilenme’ adına emperyalist sermaye güçlerinin temel yönelimleri doğrultusunda solda yeni bir AKP karikatürü yaratma çabasından başka bir şey olmayacaktır. ÖDP’nin seçimler boyunca bağımsız adaylık üzerinden yaşadığı tartışmanın temelinde de bu yatmaktadır...”

Ufuk Uras’ı koltuk heveslisi bir parti firarisi olmaktan çıkarıp bir andan önemli bir siyasal misyon adamı haline getiren bu iddialardaki gerçeklik payını ölçecek durumda değiliz. Fakat buradaki söylemin ve ithamın ÖDP’ye göre alışılmamış ölçüde devrimci kaçtığını da açık yüreklilikle söyleyebiliriz. ÖDP’desi son gelişmelerin denebilir ki en hayırlı yönü de bu olmuştur.

İfade uygunsu ÖDP’de şimdi devrimci söylem zamanı. Oğuzhan Müftüoğlu’nun başını çektiği grup için bu özellikle böyle. Artık devrimden, devrimcilikten, geçmişin devrimci mirasından, ilkelerden, örgütten, disiplinden, işçi sınıfından vb., vb. sözedilmektedir. Liberalizm, örgütsel gevşeklik, ilkesiz birlikçilik ve hatta hatta parlamentarizm eleştirilmekte, “parlamentoya endeksli bakışaçısı” mahkum edilmektedir. Başka güçlere bel bağlamanın bir yana bırakılması, emekçilere gidilmesi, sokaklara çık

zedelenmiş, kolektif gelecek idealleri ve özlemleri, hedefleri ve amaçları muğlaklaşmıştır...”

Burada çizilen, politik ve örgütsel bir çürümenin bütünsel tablosudur. Ortaya konulan tespitlerin özü ve özeti budur.

Söz konusu metin bu tespitleri Kurtuluş Grubu’nun bölünmeden kısa bir süre önce yaptığı değerlendirme toplantısında varılan ortak sonuçlara ilişkin bir metinden aktarıyor. Yani yukarıdaki tespitler, taraflardan birine değil, fakat bölünme öncesi bütünlüğü içindeki Kurtuluş Grubu’na ait.

Yukarıya bir kısmını aldığımız tespitleri genişçe aktaran **“Kurtuluş’ta Ne Oldu, Nasıl Oldu?”** başlıklı metin, ardından şöyle devam ediyor:

“Yukarıdaki saptamalar yapıldığında henüz ortada taciz krizi yoktur. Ama görüldüğü üzere başka boyutta örgütsel ve politik kriz vardır. Yukarıdaki saptamaların hiçbirisi laf olsun diye yapılmamıştır. Hatta ortalama bulunarak yapılmış saptamalardır. Gerçekte ise durum çok daha vahimdir. Yapılmış saptamalar, örgütsel düzeyde hem bir sorunun yaşanmakta olduğunu ve hem de yaşanmakta olan sorunun örgütsel ve politik içeriği hakkında bilgi vericidir. Görülmektedir ki kendi içimizde var olan sorunlar politik olduğu kadar örgütsel ve aynı zamanda da devrimcilik algılayışlarına kadar sirayet etmektedir.

“İşte taciz meselesi böyle bir akaryakıt istasyonunda çakılan bir kıvılcımdı....”

Bu kıvılcım’ın sonrasına ilişkin olarak söylenenler ise şunlar:

“Bu süreç yukarıdaki belgede saptanmış olduğu gibi, giderek yapının likidasyona uğradığı ve tasfiye olduğu bir süreçtir. Tüm organları felç olmuştur. Komiteler işi gücü bırakıp bu meselenin kurgusal yönleriyle ilgilenmektedirler. Yetmiyormuş gibi her şey faş edilmiş, sanal alemde ve sokakta her şey konuşulur hale dönüşmüştür. Likidasyon ve tasfiye yalnızca yapı için geçerli değildir, aynı zamanda yapının dışındaki insanlar da tasfiye rüzgarına yakalanmaktan kurtulamamıştır.”

Sonuç şudur: *“Kurtuluş hareketi likidasyon ve tasfiye sonucu bir böl*

Kübra Gül’ün düğünü üzerine...

107 bin YTL’lik bir evlilik “gösterisi”...

2 bini trafik polisi olmak üzere 7 bin polis, bina tepelerinde keskin nişancılar, gözetleme tırı, 2 polis helikopteri, kesintisiz denetime konu edilen MOBESE’ler, günler öncesinden başlayan tatbikatlar ve 2 gözaltı... Ne devlet başkanları zirvesi, ne de bir eylem öncesi... Sadece bir düğün... Abdullah Gül’ün kızı Kübra Gül, Kayseri’nin işadamlarından Abdullah Sarımermer’in oğlu Mehmet Sarımermer ile evlendi. Seçimler ve cumhurbaşkanlığı krizi nedeniyle ertelenen düğün İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi’nde gerçekleştirildi.

Evlilik töreni mi, özel operasyon mu?

Kübra Gül’ün bayramın üçüncü günü gerçekleşen evliliği uzun bir süre gündemi oyaladı. Düğün öncesi İstanbul Emniyeti tarafından tam donanımlı tatbikatlar dahi gerçekleştirildi. İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi’nin hemen yakınında çevreye hakim bir noktaya bir gözetleme tırı yerleştirildi. Düğünden birkaç saat önce uçuşa geçen tam teşekküllü

gözetleme helikopterleri ise son misafir salonu terkedene dek görevini sürdürdü.

2 bin trafik polisi sadece düğündekilerin rahatını sağlamak için görevlendirildi. Düğüne katılacak davetlilerin gerek park yeri sorunu yaşamamaları gerekse trafiğe takılmamaları için alınabilecek bütün önlemler alındı.

5 bin polis ise davetlileri, Abdullah Gül’ü ve maiyetini korumakla görevlendirildi. Aksaray-Havalimanı hattında çalışan metro İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi durağında durmazken, İstanbul

Gösteri ve Kongre Merkezi’nin yakınında “davetiyesi olmadan” dolaşan hemen herkes kimlik kontrolünden geçirildi. Yine bir vatandaş Abdullah Gül’ü görmeyi istediğini dile getirip, polislerden yalvar yakar ricada bulununca soluğu karakolda aldı. Düğün çevresinde

Pakistan’da seçim mizanseneni...

Gerici rejim diktatör Müşerref’le yola devam ediyor

Ekim 1999’da askeri darbeyle iktidarı ele geçiren general Pervez Müşerref, 30 Nisan 2002’de bir referandum mizanseneni gerçekleştirerek Pakistan devlet başkanlığı koltuğunu 5 yıl süreyle işgal etmeyi garantilemişti. 8 yıldır sırtındaki askeri üniformayı çıkarmadan devlet başkanı koltuğunu işgal eden diktatör, geçen hafta düzenlediği seçim mizanseninin ardından, devlet başkanlığı makamını bir 5 yıl daha işgal etmenin hazırlıklarına başladı. Ancak Müşerref, bu sefer üniformayı çıkarıp “sivil” kılığa bürünmeyi vaadediyor.

Pakistan diktatörüne, devlet başkanlığı makamını 5 yıl süreyle işgal etme olanağı sağlayan seçim oyunu, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki burjuva parlamenter sistemin içine yuvarlandığı derin bataklık göstermesi açısından ibret vericidir. Zira Pakistan’dan yansıyanlar, gerici güçler arasındaki çatışmanın bir yansıması olarak gündeme gelen seçimler, artık hiçbir kuralın geçerli olmadığını alenen ortaya koymaktadır.

İktidar etrafında dönen bu gerici çatışmaların

mahiyeti ülkeden ülkeye değişiklik göstermekle birlikte, özü itibarıyla aynıdır. İşçi sınıfı ve emekçilere saldırırken tüm kuralları bir yana bırakarak birlikte suç işleyen egemenler, kendi aralarındaki iktidar mücadelesinde de yasaları değil, güç ilişkilerini temel almaktadırlar.

Nitekim, Pakistan’daki siyasi arenaya baktığımızda, gerici güçlerin cirit attığı bir tepişme alanıyla karşılaşırız. Öyle ki, gericiliğin kol gezdiği bu ülkede diktatör Müşerref, neredeyse “ilerici” diye yaftalanacak. Çünkü muhaliflerinin çoğu en az onun kadar gerici. Söz konusu muhalefet, Pervez Müşerref’in seçime katılmasına tek gerekçeyle karşı çıkıyor: “Müşerref, anayasayı çiğnemedi aday olarsa genelkurmay başkanlığından istifa edip sırtındaki üniformayı çıkarmalıdır!” Yani diktatöre değil sırtındaki üniformaya itiraz ediyorlar. Bu tutum söz konusu “muhalefet”in niteliği hakkında fikir veriyor. Müşerref muhaliflerinin en katı olanları ise, şeriat düzeni kurmak isteyen dinsel gerici akımlardır.

Dünyadan...

Almanya’da makinistler 18 Ekim’de grevde

Alman Demiryolları DB ile Alman Makinistler Sendikası GDL arasında süren görüşmelerde anlaşma sağlanamadı. Makinistler 18 Ekim günü greve çıkma kararı aldılar.

Alman Demiryolları Tekeli DB, 8 Ekim günü Alman Makinistler Sendikası GDL’ye makinistlerin özel ihtiyaçlarını gözetken bir teklif sunmuştu. Bu yeni teklifte de, diğer sendikayla anlaştıkları yüzde 4,5 ücret artışı ve fazla mesai karşılığı yüzde 5,5 ek ücret zammı öneriliyor.

Alman Makinistler Sendikası bunun göz boyama olduğunu söyleyerek teklifi reddetti. Sendika başkanı bu görüşmede farklı olan durumun makinistlere bir kereye mahsus olmak üzere 2 bin Euro ödenmesi önerisi olduğunu ifade etti. “DB bu paranın geçen dönem makinistlere ödenmesi gereken fazla mesailerin karşılığı olduğunu söylemedi” dedi.

Fransa’da grev var!

Fransa’da CGT Sendikası Demiryolları Federasyonu’nun çağrısını yaptığı Sarkozy hükümetinin saldırılarına karşı “mücadele günü” 18 Ekim’de gerçekleşecek. Bu eylem gününde sadece demiryollarında çalışanların değil, tüm işçilerin ortak mücadelesi planlanıyor.

Diğer sendikalar da eyleme katılma kararı aldılar. Ulusal elektrik ve gaz şirketi EDF ve GDF işçileri, Paris Metro (RATP) işçileri, Şehir Üstü Taşıma Şirketleri işçileri, memur sendikaları, kimya işçileri de 18 Ekim için çağrı yaptılar. FO ve Solidaires konfederasyonları genel merkezleri de grev ve eylemlere katılacaklarını açıkladılar.

Sendikalar 22 Ekim günü biraraya gelerek süresiz grev konusunu görüşecekler. Grevin diğer alanlara doğru genişletilmesi planlanıyor. Grev kararı Sarkozy hükümetinin demiryolları işçilerinin emeklilik yaşını uzatmayı amaçlayan yasayı onaylatmak istemesi üzerine verildi. Sarkozy’nin politikalarının özü daha uzun çalışma süresi, daha fazla sosyal kesinti ve emeklilik maaşının düşürülmesini öngörüyor. Özel Emeklilik Rejimi, 2008’de gündeme gelecek olan genel emeklilik reformu saldırısının ilk adımı.

suçlanıyor. Kirli savaş döneminde rahibin en önemli misyonu, siyasi tutsaklara dinsel sömürü yöntemlerini de kullanarak zorla ifade verdirme ve daha sonra bu ifadeleri polis birimlerine aktarması idi. Ayrıca, gizli tutuklu kamplarındaki işkencelere de ‘seyirci’ olarak katılmıştı.

Arjantin’de 30 bine yakın kayıpla kapanan cunta döneminde Katolik kilisesinin cunta ile kurduğu ilişkinin de açığa çıkmasını sağlayan yargılama ile, Arjantin’deki diğer kirli savaş suçlularının da yargılanmasının önü açılmış oldu!

Franco döneminin bilançosu açıklansın!

İspanya’da faşist diktatör Franco döneminde ölen ve hapsedilenleri anmak amacıyla hazırlanan yasa tasarısı ile ilgili olarak görüşmeler devam ediyor. İspanya solu Franco döneminde uygulanan devlet terörünün tümünün açıklanması talebinde ısrarcı. Sağcı gruplar ise, ‘eski yaraları deşmemek’ adına buna karşı çıkıyorlar. Franco döneminde onbinlerce kişi öldürüldü ya da hapsedildi. Ancak düzen yanlıları bu gerçeğin ayrıntıları ile ortalığa dökülmesinden kaçınıyorlar. Yasa tasarısı kesinleşirse, Franco döneminde öldürülen ve hapsedilenlerin haksızlığa uğradıkları kabul edilmiş olacak.

Dünya genelinde göçmenler istenmiyor!

ABD Pew adlı kamuoyu araştırma merkezinin dünya ölçeğinde yaptığı bir araştırmaya göre, göçmenleri istemeyenlerin sayısında hızlı bir artış yaşanmış. Özellikle de ABD ve Avrupa’da ırkçılık yükseliyor. 47 ülkede 45 bin kişi ile yapılan araştırmada Filistin ve Güney Kore dışındaki ülkelerin tamamı göçün sınırlandırılmasından yana. Göçün sınırlandırılmasını düşünen insan sayısı, milliyet ayrımına gidilmeksizin 30 bin civarında.

Pinochet ailesi aranıyor!

Şili’nin eli kanlı eski diktatörü Augusto Pinochet, zimmetine para geçirme ve insan hakları ihlalleri suçlarıyla ilgili hakkında açılan davalar sonuçlanmadan geçen yıl ölse de, Şili yargısı ailesinin peşini bırakmadı. Yargıç Carlos Cerda Pinochet’nin eşi ve beş çocuğu hakkında milyonlarca doları zimmetlerine geçirip ABD’deki gizli hes

Avrasya üzerine kavgalar kızışıyor

Abu Şehmuz Demir

Avrasya ve Ortadoğu’da oluşan siyasal dengeler, bu dengeler üzerinde başta ABD olmak üzere Batı emperyalist merkezlerin büyük Doğu’ya (Şark’a) yönelik hayata geçirmek istedikleri stratejileri ile, Doğu’nun asıl sahipleri arasındaki kavgalar derinleşiyor.

Bu coğrafya, sınırları içinde varolan denizler, boğazlar, adalar ve çeşitli su kanallarının yanı sıra, eski dünyayı yeni dünyaya tarihi İpek Yolu ve çeşitli ticaret yolları ile bağlamaktadır. Artı, istahları kabartan fosil enerji kaynaklarının yanısıra, verimli topraklardan dünya pazarlarına aktarılan ipek, pamuk, buğday vb. gibi kaynakların ağırlığı da yine bu coğrafyada bulunmaktadır.

Bu nedenle başta emperyalist merkezler olmak üzere herkes, kendi cephesinden bölgedeki süreci kendi lehlerine çevirme taktik ve stratejilerini hayata geçirebilmek için uğraşüyor, bu doğrultuda siyasal dengeler üzerinde günlük oynamalara devam ediyor. Emperyalist Batı merkezlerinin Afganistan’ı işgalinden sonra, ABD ve İngiltere öncülüğünde Ortadoğu’nun stratejik merkezi olan Irak’ın işgal edilmesi ve kapitalizmin bekasının askeri koruyucu gücü olan NATO’nun Doğu’ya yerleştirilmesi, Adriyatik’ten Çin’e uzanan alana yönelik Batı emperyalist merkezlerin (kimi noktalarda ortak stratejilerin yanı sıra) birbirlerinden ayrı oluşturmaya çalıştıkları çeşitli stratejiler, Avrasya ve Ortadoğu’da kendine yön arıyor. Bu güçler arasındaki kavgaların hatları gün geçtikçe kalınlaşıyor.

Avrasya coğrafyası birçok büyük medeniyete beşiklik etmiş olmanın yanısıra, jeopolitik ve jeostratejik bakımdan önem taşıyor. Bundan dolayıdır ki, emperyalist güçler yakın tarihimizin iki büyük savaşını Avrasya’ya sahip olmak için çıkardılar. Geçen yüzyılda olduğu gibi, 21.yüzyılda da kapitalist-emperyalist sanayinin hayat damarlarının kalbi bu coğrafyada atmaktadır. Avrasya sahip olduğu değerlerle ve konumu ile, dinamik nüfusu ve bağrında barındırdığı önemli petrol ve doğalgaz zenginliği ile 21.yüzyılın şekillenmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Avrasya’nın barındırdığı bu değerlerden dolayı, geleceğini bölgede gören ABD, AB ve diğer emperyalist güçlerin Avrasya’ya yönelik hayata geçirmek istedikleri stratejiler doğrultusunda bölge çok yönlü bir saldırı altındadır.

çeşitli misyonlar adı altında zirveler düzenliyorlar. Özellikle son yıllarda düzenledikleri zirvelerde ABD'ye, "Afganistan'da işiniz bitti, NATO bir dünya kurumu değil"dir, "Avrasya'dan elinizi çekin" deniliyor. 1990'lı yıllardan sonra "demokrasi, insan hakları ve özgürlük" gibi kavramların savunuculuğuna soyunan ABD, Rusya'nın arka bahçesi olarak bilinen Orta Asya'daki ülkelerde, siyasal süreci kendi lehine geliştirmek ve denetimine alabilmek için "Renkli Devrimler" denen, bildiğimiz bir dizi kaos yaratmaya çalıştı. Artı eski Varşova Paktı'na üye ülkelerin birer birer NATO'ya ve Avrupa Birliği'ne dahil olmaları ile birlikte, Rusya'nın bu cepheden de etrafı kuşatılarak, hareket alanını daraltma siyaseti izlendi. Rusya bu siyasete karşı durarak ve adeta Batı cephesine karşı askeri alanda atağa geçerek, "küresel güvenliğin kuralları yeniden belirlenmelidir" dedi.

Bu doğrultuda hareket eden Rusya, bugüne kadar askıya aldığı Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Anlaşması'nı (AKKA) kendi güvenliği gerekçesiyle askıdan kaldırdığını, füzelerin yönünü ABD'nin müttefiki olan Avrupa'ya çevirdiğini açıkladı. Vladimir Putin öncülüğünde çok yönlü olarak toparlanan Rusya, 1990'lardan bu yana ABD öncülüğünde ilerleyen "tek kutuplu" dünyanın sona erdiğini, bundan böyle "çok kutuplu" bir dünya ile yüzyüze olunacağını alenen ilan etmiş oluyordu.

Rusya "giderek kuşatılıyorum" gerekçesiyle askeri alana önemli yatırımlar yaparak, bu yılın Ağustos ayı ortalarında ABD'nin "Patriot" füzelerinden daha kaliteli ve üstün olan "S-400" adlı füzeleri geliştirdiğini, bunun dünyada benzerlerinin bulunmadığını ve gelecek on yıl içinde de hiçbir ülkenin buna sahip olamayacağını söylüyordu. Artı yine son günlerde Rus ordusunun açıkladığına göre, "bombaların babası" dedikleri yeni bir bombayı başarıyla denemişlerdi. Batı merkezleriyle arası her geçen gün daha fazla dolaylı ve dolaysız olarak gerilen Rusya, NATO'nun Doğu'ya genişlemesi ve Doğu Avrupa cephesine yerleştirilen ABD'nin askeri gücüne karşı, Orta Asya ülkeleri ile ittifak ağlarını geliştiriyor ve Çin ile ekonomik, askeri, sosyal ve kültürel ilişkisini güçlendiriyor.

Bu meyanda, geçen Ağustos'ta Kırgızistan'ın Başkenti Bişek'te Ş

“Küreselleşme”, sendikasıylaştırma ve yoksullaştırma / 2

Yüksel Akkaya

1980’li yıllarda bazı sanayileşmiş ülkelerde sendikaların üye sayısının azalışı, sendikalaşma oranlarının düşüşü, güç ve temsil yeteneklerinin zayıflayışı kimilerince sendikaların sonu, sendikası çalışma ilişkilerinin doğuşu olarak değerlendirildi. Evet, bazı ülkelerde bireyin ön plana çıkarıldığı, örgütlülüğün dışlandığı bir dönemde sendikal hareket ciddi boyutta bir kriz ile karşı karşıyaydı ve önemli miktarda üye kayıpları ile karşı karşıya kalmışlardı. Bu doğru, ama sadece bir sonuç. Bu sonuca ulaşmada sermayenin saldırısı, sendikasıylaştırma çabaları kadar, mevcut sendikal yapı, politika ve sendika liderlerinin de payı vardır. İşbirlikçi, işyeri ve ücretle sınırlı, bencil bir sendikacılık ve bürokratik yönetimle bir de sosyal kontrol işlevi yerine getirilmişse, ilk ekonomik krizde başka bir şey de beklememek gerekmektedir. Sermaye birikimi ve kârları rahatsız etmedikçe bu türden bir sendikacılığın sermayeye zarardan çok yararı olmaktadır. Ancak, sermaye birikiminde sorunlar, karlarda düşüş meydana geldiğinde, yani kriz ile karşı karşıya kalındığında sendikalar sermaye için artık bir tehlikeden başka bir şey değildir. Bu dönemde sendikasıylaştırma çabaları yoğunlaşır, işçiler kendileri ile işsizler arasındaki rekabeti ücret artışlarını düşürür, düşük ücretlerle çalışmaya razı olunur. Bu durum, bugüne özgü değildir, sanayileşmenin tarihi kadar eskidir. Çünkü, Engels’in (1997), daha 1845’te belirttiği gibi, *“rekabet, modern sivil toplumda egemen olan herkesin herkesle savaşının en tam ifadesidir. Bu savaş, yaşam savaşı, varolma savaşı, yalnızca toplumun farklı sınıfları arasında verilmekle kalmaz, bu sınıfların tek tek üyeleri arasında da verilir. Herkes bir başkasının önünde engeldir, ve herkes kendi önündeki engeli bir kenara itmenin ve onun yerine geçmenin yolunu aramaktadır. Nasıl burjuvazinin üyeleri kendi aralarında rekabet halindeyseler, işçiler de kendi aralarında sürekli rekabet halindedirler”*. İşçilerin işçilerle, işçilerin işsizlerle de rekabet halinde olduğu bu durumda, *“her biri ötekini ayağına kaydırıp yerine geçmeye çalışır. Ne var ki, işçilerin kendi aralarındaki bu rekabet, işçi üzerindeki etkisiyle, bugünkü durumun en kötü yanındır; burjuvazinin elinde proletaryaya karşı en keskin silahtır. İşçilerin bu rekabeti birlikler [sendikalar] yoluyla ortadan kaldırma*

bu ülkelerde sendikasıztırmalara bağılı olarak düşük ücretle çalışanların da oranı artmış, enformel istihdam yaygınlaşmıştır.

Küreselleşme olarak sıfatlandırılan bu yeni dönemin en temel yaklaşımı hem gelişmiş hem de az gelişmiş ülkelerde sermayenin ödüllendirilerek emeğin cezalandırılması ve servetin toplumun tabanından tavanına aktarılması olmuştur. Kısacası, eğer gelir dağılımı tablosunun tepesinde yer alan yüzde yirminin içindeyseniz küreselleşmeden kazançlı çıkacaksınız demektir; merdivenin üstlerine tırmandıkça kazancınız da aynı oranda artacaktır. Tabandaki yüzde seksenin içinde yer alanlar ise yarışı baştan kaybedenlerdir; gelir tablosunda aşağı doğru indikçe zarara uğrama oranı da artar. K. Phillips³¹, Reagan'ın neoliberal doktrininin ve politikalarının 1977 ile 1988 arasında Amerikan gelir dağılımını nasıl değiştirdiğini tartışmaya yer bırakmayacak şekilde gösteriyor. 1980'ler boyunca toplumun en varsıl yüzde onu içinde yer alan Amerikan aileleri ortalama aile gelirlerini yüzde 16, yüzde beşinde yer alanlar yüzde 23 oranında artırmışlardır. Ancak, Reagan'a en çok dua edenler hiç kuşkusuz gelirlerini yüzde 50 oranında artıran en tepedeki yüzde birlik kesimdir. Tabandaki yüzde sekseni oluşturan yoksul Amerikalılar'ın hepsi istisnasız bazı kayıplara uğramıştır. En aşağıda yer alan yüzde onluk kesim gelirinin yüzde 15'ini yitirmiştir. Yıllık gelirleri yoksulluk sınırı olan 4.113 dolardan insanlık dışı denilebilecek 3.504 dolara kadar düşmüştür. 1977'de en tepedeki yüzde birlik kesimin ortalama geliri en alttaki yüzde ondan 65 kat fazla iken, on yıl sonra bu oran yüzde yüz on beşe fırlamıştır. Bu öylesine bir dönüşümdür ki, neoliberalizmin ateşli savunucularından Gray³² bile itiraf etmek zorunda kalmıştır: *“Amerika'daki azalan gelirler, çalışan çoğunluğu, özellikle de şu anda çalışmakta olan yoksul insanların çoğunu etkiliyor. ABD, son yirmi yılda verimliliği istikrarlı biçimde artarken, çoğunluğun gelirlerinin -onda sekizin- aynı kaldığı ya da düştüğü tek gelişmiş toplumdur. Ekonomik eşitsizlikte böylesi bir büyüme, tarihsel olarak benzersizdir. Bu durum, hiçbir gelişmiş demokraside, hatta serbest piyasa politikalarının 1980'lerde en sistemli biçimde yerleştirildiği İngiltere konuşulan iki ülkede, İngiltere ve Yeni Zelanda'da bile kendini göstermedi. İngiltere ya*

Tezkere ve “milli seferberlik”...

M. Can Yüce

Seferberlik, var olan tüm güç ve olanakların, kurum ve kuruluşların belirlenen hedef doğrultusunda etkin ve bütünlüklü kullanılması durumudur! Bu, stratejik bir harekettir ve gerçek anlamda “savaş halini” anlatmaktadır. Hedef ise bütün Kürt halkı ve bütün parçalarıyla Kürdistan’dır!

Türk devleti fiili olarak seferberlik durumuna geçmiş bulunmaktadır. Kuşkusuz klasik bir savaştan çok, kendine özgü bir özel savaştan söz ediyoruz. Yürütölmeye çalışılan bu özel savaşın çok önemli ve etkin bir ayağı da “psikolojik savaş”tır!

Psikolojik savaş, salt kendi güçlerinin moralini, savaşma kararlılığını yükseltmeye dönük değildir, daha da önemlisi “düşman güçlerin” savaşma istek ve kararlılığını kırmayı, destek güçlerini etkisizleştirmeyi hedeflemektedir. Bu temel iki unsurun yanında ve onlara bağlı olarak toplumun en gerici, ırkçı-şoven duygularını ayaklandırmak, özel savaşı güçlü ve etkin toplumsal dayanaklar üzerinden yürütmek, psikolojik olarak “karşı tarafa” soluk aldırılmamak, anılan psikolojik savaşın önemli bir hedefidir. Devletin tüm kurumlarını ve toplumu politik ve ruhsal olarak özel savaş hedefleri doğrultusunda harekete geçirme sürecinin birçok politik, ekonomik ve toplumsal sonuçları olacaktır. Seferberlik veya savaş hali, toplumun ve ruhların askerileştirilmesi, aynı zamanda özel savaş iktidarının içte baskı ve şiddeti en üst düzeye çıkarması anlamına gelmektedir. Seferberlik ve savaşın, toplumun askerileştirilmesinin, demokrasiyi değil, özel savaşı, askeri despotik diktatörlüğü koşulladığı çok açıktır. Bu nedenle askerden daha özel savaşçı bir hareket içinde olan “bindirilmiş toplumsal kıtalar”, aynı zamanda bu sürecin bir yönüyle kurbanı niteliğindedirler. Bu nokta, şimdilik, bu tartışmanın kapsamı dışındadır.

Aylardır “sınır dışı operasyona” dönük politik ve psikolojik bir “harekât” yürütölmektedir. Toplumun bu doğrultuda belli bir “kıvama” getirildiğini vurgulamamız gerekir. Özellikle Şırnak’ta 13 askerin öldürölmesinden sonra ırkçı-şoven kampanya akıl almaz boyutlar kazandı. Her alan, her araç, her yöntem bu hedef doğrultusunda kullanıldı, kullanılıyor. Kam

İnkâr edilen bir halkın yazarı: Mehmet Uzun

11 Ekim günü Kürt edebiyatının öncüsü olarak kabul edilen Mehmet Uzun mide kanseri tedavisi gördüğü Diyarbakır'da yaşamını yitirdi. 54 yaşında aramızdan ayrılan Uzun, arkasında onlarca roman ve deneme, Kürtçe'yi edebiyat dili olarak bütün dünyaya tanıttırmanın gururu ve saygı duyulacak bir özgeçmiş bıraktı...

1953 yılında Urfa Siverek'te doğan Mehmet Uzun, 1977 yılından sonra yaşamını İsveç'te sürdürmek zorunda kaldı. 13 Temmuz 2006'da Türkiye'ye dönüş yapan Uzun, Diyarbakır'a yerleşti ve yaşamının kalan günlerini burada geçirdi. 1985 yılında romanlarını Kürtçe yazmaya başlayan Uzun, denemelerde ise Kürtçe, Türkçe ve İsveç dillerini kullanmayı tercih etti. Uzun'un "yasak" bir dilde yazdığı romanları 20'yi aşkın dile çevrildi.

Yasak bir dilin edebiyatını yaratmak!

Mehmet Uzun'un romanlarını Kürtçe yazmasının gerisinde açık bir tutum vardı. Yıllar boyunca bu tutumu gizlemediği gibi, çok kez mahkeme salonlarında açıkça da savundu. Zira yasak bir dilin edebiyatını yaratmak, inkar edilen bir halkın sesi soluğu olmakla eş değerd. Bu yüzden Mehmet Uzun Türkiye'ye döndüğünde katıldığı ve kendi edebiyatının tartışmaya açıldığı bir toplantıda, *"Böyle salonlara alışkın değilim. Ben romanlarımı mahkeme salonlarında tartışmaya alışkınım. Böylesi bilimsel tartışmalarla daha önce karşılaşmadım"* diyerek, sermaye düzeninin saldırgan tutumunu nükteli bir dille teşhir edecekti.

Mehmet Uzun Kürt halkının dili, kimliği ve özgürlüğü arasındaki bağı çok özlü bir biçimde ifade etmişti: *"Benim kaderim işte bu; Dirêj olarak değil, Uzun olarak doğmuş talihsiz bir çocuk. Mehmed ve Uzun benim isimlerim değil, tüm ağırlığıyla omuzlarıma indirilmiş boyunduruklar, benim hapishane gardiyanlarım, beni kontrol altında tutan bekçiler, doğduğum cehennemde beni gözetleyen zebaniler..."*

Mehmet Uzun'un kendisine yakıştırılan Türkçe isim üzerinden kurduğu bu cümlelerin yanısıra yaşam hikayesinden parça parça aktardığı onlarca anısı Türk devletinin inkar politikalarının adeta aynası oldu.

Mehmet Uzun'un ölümünün ardından ona dair anlatılanlarda bir dizi anıya yer verildi. Bunlar içerisinde en çarpıcı olanları Uzun'un '

ÖDP 4. Olağanüstü Genel Kongresi yapıldı

ÖDP, 4. Olağanüstü Genel Kurulu’nu ve onu önceleyen konferansı geniş bir katılımıla gerçekleştirdi.

6 Ekim’de yapılan Konferans, seçim sürecinde bağımsız milletvekili adayı olmak için başkanlıktan ayrılan Ufuk Uras ve parti meclisinin aldığı tavırdan dolayı yaşanan ayrışma ve iç hesaplaşma tartışmalarıyla geçti. Ufuk Uras’ın seçimlere bağımsız aday olarak girmesini ve partiyi başkansız bırakmasını eleştiren delegeler, Uras’ın temsil ettiği eğilimi liberal sol parti yaratmak, bireyi partinin önüne geçirmek, lider kültürü yaratmak, kolektif yapının kurallarına uymamak, kolektif kültürü yok etmek, partinin ilkelerini ve tüzüğünü ihlal etmek, partiyi eksensizleştirmek, bir türlü tanımlanamayan sosyal demokratlardan sosyalistlere cephe oluşturmak, metropol elitist solculuğu yapmak-bunu ÖDP’de hakim kılmaya çalışmak, kuyrukçuluk-fırsatçılık yapmak olarak tanımladı.

Muhalefet, kendi gücüne dayanmadan başka güçler (DTP) üzerinden elde edilen bir ya da daha fazla milletvekilinin önemli olmadığını, önemli olanın kendi toplumsal dinamikleri üzerinden güç kazanmak olduğunu dillendirdi. Bir önceki ÖDP kongresinde alınan “olağanüstü durumlar hariç ÖDP seçimleri boykot etmez ya da bağımsız adaylarla seçime girmez” ilkesinin ihlal edildiğini ifade eden delegeler, yeniden yapılanmanın zorunlu olduğunun ve organik bir parti yaşamı yaratma gerekliliğinin altını çizdi.

Ufuk Uras’ı savunan delegeler ise, çatışmanın yenilikçilerle gelenekselciler arasında yaşandığını, gelenekselci solun statükoculuğundan kaynaklandığını ifade etti. Saldırıları karşısında DTP ile birlikte olunması, Türk sosyalistleri ile Kürt sosyalistlerinin birlikteliğinin sağlaması gerektiği, seçim sürecinin farklı sol çevrelerle birlikte olma noktasında önemli deneyimler biriktirdiği, yapılması gerekenin tartışmalarla zaman kaybetmek yerine geleceğe bakmak olduğu söylendi.

Kongre ise 7 Ekim’de saygı duruşuyla başladı. Başkan vekili Kemal Ulusaler ve milletvekili Ufuk Uras’ın konuş

Mücadele Postası

Ajanlaştırmaya karşı basın açıklaması

Eren Keskin, yaklaşık bir yıl önce İstanbul'daki Hacı Ahmet semtinde bir tekstil atölyesinde çalışmakta olan Fatma Bozdemir'in, tanıştığı Mehmet Koç isimli kişi tarafından ajanlaştırılarak PKK içine sızdırılmasına karşı ailesinin şikayeti üzerine suç duyurusunda bulundu.

16 Ekim günü İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın toplantısına Fatma Bozdemir'in annesi, babası ve dayısı da katıldı. Yapılan açıklama, "16 yaşındaki bir çocuğun tehdit ve şantajla suç işlemeye yönlendirilmesi, üstelik bunların Emniyet güçleri tarafından yapılması inanılmaz bir olaydır. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın konu ile ilgili delilleri toplayarak, İstanbul Emniyet Müdürlüğü içinde böyle bir yapının bulunup bulunmadığının araştırılıp sorumlular hakkında soruşturma açılmasını talep ediyoruz" sözleriyle sona erdi.

Bozdemir'in ailesi de bir konuşma yaparak, insanlık dışı bu olaydan dolayı Kürt halkından özür dilediklerini, demokrat bir aile olduklarını, insanca yaşamak istediklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mersin E Tipi'nde arama işkencesi!

Cezaevlerinde baskı ve işkence artarak devam ediyor. Son dönemde özel işkence timinden sevk dayatmalarına, askeri sayımdan binbir türlü hak ihlaline kadar sürekli yeni saldırılar gündemde. Son gelişme ise Mersin E Tipi Cezaevi'nde yaşandı. Mersin E Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan Adil Savur ve Erdoğan Bayhan, mahkemeye götürülürken jandarma tarafından 'ağızları'nın aranmak istenmesine karşı çıktıkları için hakaretlere maruz kalarak koğuşa geri götürüldüler.

İHD'ye gönderdikleri mektupta olayın ayrıntılarını anlatan Savur ve Bayhan, 28 Eylül'deki duruşmaya katılamadıklarını belirttiler. Bayhan'ın kızkardeşi Belkis Bayhan tutuklu bulunan abisinin bir türlü tedavisinin yapılmadığını, bu konuda defalarca cezaevi idaresine başvuruda bulunduğunu söyledi. İçeriye Ahmet Kaya'nın kitabını dahi 'bu adam teröristtir' diyerek almadıklarını belirten Bayhan'ın anlatımları üzerine İHD bir rapor hazırlayacağını belirtti.

Türk Telekom'da 25 bin işçi hakları için grevde!

Telekom greviyle dayanışmayı yükseltelim!